

מסכת חולין

פרק ד

א. בָּהֶם הַמְקֻשָּׁה לִילֵד, וְהֹצִיא הַעֲבָר אֶת יָדו וְחַזִּירָה, מִתְרַבֵּא כְּאַכְילָה. הֹצִיא אֶת רָאשׁו, אֲף עַל פִּי שְׂהַתְּזִירָו, הָרִי זֶה כִּילּוֹד. חותֵךְ מַעֲבָר שֶׁבְמַעַיָּה, מִתְרַבֵּא כְּאַכְילָה. מִן הַטְּחוֹל וּמִן הַכְּלִיות, אָסּוֹר בְּאַכְילָה. זֶה הַכְּלָל, ذָבֵר שְׁגָופָה, אָסּוֹר. שְׁאַיְנוּ גּוֹפָה, מִתְרַבֵּא:

ב. הַמְבָכָרָת הַמְקֻשָּׁה לִילֵד, מִתְתַּחַת אָבָר אָבָר וּמִשְׁלִיךְ לְכָלְבִּים. יֵצֵא רַבּו, הָרִי זֶה יָקָבָר, וְגַפְטָרָה מִן הַבְּכוֹרָה:

ג. בָּהֶם שְׁמַת עֲבָרָה בְּתוֹךְ מַעַיָּה וְהוֹשִׁיט הַרְוֹעָה אֶת יָדו וְנִגְעַע בּוֹ, בֵּין בְּבָהֶם טָמֵאָה, בֵּין בְּבָהֶם טָהוֹרָה, טָהוֹר. רַבִּי יוֹסֵי הַגְּלִילִי אֹוֹמֵר, בְּטָמֵאָה, טָמֵא, וּבְטָהוֹרָה, טָהוֹר. הָאֲשָׁה שְׁמַת וְלֹדָה בְּתוֹךְ מַעַיָּה וּפְשָׁטָה חִיה אֶת יָדָה וְנִגְעַע בּוֹ, הַחִיה טָמֵאָה טָמֵאת שְׁבֻעָה, וְהָאֲשָׁה טָהוֹרָה עַד שִׁיצָּא הַנְּלֵד:

ד. בָּהֶם הַמְקֻשָּׁה לִילֵד, וְהֹצִיא עֲבָר אֶת יָדו וְחַתְּכָה וְאַחֲרָכָה שְׁחַט אֶת אָמוֹ, הַבְּשָׂר טָהוֹר. שְׁחַט אֶת אָמוֹ וְאַחֲרָכָה שְׁחַטָּה, הַבְּשָׂר

מְגֻעַן גִּבְּלָה, דָּבְרֵי רַבִּי מַאֲיר. וְחֶכְמִים אֹמְרִים, מְגֻעַן טִירֶפֶה שְׁחוֹטָה.

מַה פָּצִינוּ בְּטִירֶפֶה שְׁשַׁחִיטָה מַטְהָרֶתֶה, אָף שְׁחִיטָה בְּהַמֶּה פַּטְהָר
אֶת הָאָבָר. אָמַר לְקָם רַבִּי מַאֲיר, לֹא, אָם טָהָרָה שְׁחִיטָה טִירֶפֶה
אוֹתָה, ذָבֵר שְׁגֹופָה, פַּטְהָר אֶת הָאָבָר, ذָבֵר שְׁאַינּוּ גּוֹפָה. מְנִינוּ
לְטִירֶפֶה שְׁשַׁחִיטָה מַטְהָרֶתֶה. בְּהַמֶּה טְמֵאָה אַסּוּרָה בָּאֲכִילָה, אָף
טִירֶפֶה אַסּוּרָה בָּאֲכִילָה. מַה בְּהַמֶּה טְמֵאָה אֵין שְׁחִיטָה מַטְהָרֶתֶה,
אָף טִירֶפֶה לֹא תַּטְהַרֵּה שְׁחִיטָה. לֹא, אָם אַמְرָת בְּבַהֲמָה טְמֵאָה
שֶׁלֹּא הִיְתָה לָה שָׁעָת הַכְּשָׂר, תֹּאמֶר בְּטִירֶפֶה שְׁהִיְתָה לָה שָׁעָת
הַכְּשָׂר. טַל לְקָם מַה שְׁהַבָּאת, הַרְיָי שְׁנוּלָה טִירֶפֶה מִן הַבָּטָן מְנִינוּ. לֹא,
אָם אַמְרָת בְּבַהֲמָה טְמֵאָה שְׁכִוּ אֵין בְּמִינָה שְׁחִיטָה, תֹּאמֶר בְּטִירֶפֶה
שִׁישׁ בְּמִינָה שְׁחִיטָה. בֶּן שְׁמַנָּה חֵי, אֵין שְׁחִיטָתוֹ מַטְהָרֶתֶה, לְפִי שְׁאַיּוֹן
בְּמִינָה שְׁחִיטָה:

ה. הַשׁוֹחֵט אֶת הַבָּהֲמָה וּמַצֵּא בָּה בֶּן שְׁמַנָּה חֵי או מַת, או בֶּן תְּשֵׁעה
מַת, קֹרְעֹו וּמוֹצִיא אֶת דָמוֹ. מַצֵּא בֶּן תְּשֵׁעה חֵי, טַעַונְוּ שְׁחִיטָה, וְחַיֵּב
בָּאָתוֹ וְאֶת בָּנוֹ, דָבְרֵי רַבִּי מַאֲיר. וְחֶכְמִים אֹמְרִים, שְׁחִיטָת אָמוֹן
מַטְהָרֶתֶה. רַבִּי שְׁמַעַן שְׁזֹורי אֹומר, אֲפָלוּ בֶּן שְׁמַנָּה שְׁגִים וְחַוִּרְשִׁים
בְּשָׁדָה, שְׁחִיטָת אָמוֹן מַטְהָרֶתֶה. קֹרְעֹה וּמַצֵּא בָּה בֶּן תְּשֵׁעה חֵי, טַעַונְוּ
שְׁחִיטָה, לְפִי שֶׁלֹּא נִשְׁחַטָּה אָמוֹן:

ו. בְּהַמֶּה שְׁנַחֲתָכוּ רְגִלִּיהָ מִן הַאֲרָכָה וְלִמְטָה, כְּשֶׁרֶת. מִן הַאֲרָכָה
וְלִמְעָלה, פְּסוּלָה. וְכֵן שְׁגַטֵּל צָמָת הַגִּידִין. נִשְׁבַּר הַעֲצָם, אָם רַב

הבשר קים, שהייטהו מטבחתו. ואם לאו, אין שהייטהו מטבחתו:

ג. השוחט את הבבנה ומצא בה שליא, נפש היפה תאכלנה, וaina מטבחה לא טמאת אכלין ולא טמאת גבלות. חשב עליה, מטבחה טמאת אכלין אבל לא טמאת גבלות. שליא שיצתה מקצתה, אסורה באכילה. סימן ولד באשה, וסימן ولד בבבנה. המבררת שהפילה שליא, ישליךנה לכלבים. ובמקשין, תקבר. ואין קוברין אותה בפרקשת דרכיהם, ואין תולין אותה באילו, מפני דרכי האMRI: